

ikke forlænges ud over det tidspunkt, hvor der gået 3 måneder fra tilbagekaldelsen af samtykket.

Ved afgørelser efter § 42 a gælder efter forslaget de samme regler for afgørelseskompetence og klageadgang som for anbringelse uden samtykke. For at formålet med en hjemtagelsesperiode kan opnås, vil anvendelse af bestemmelsen som hovedregel ske på baggrund af en formandsbeslutning.

Som et *eksempel* på bestemmelsens anvendelse kan nævnes den situation, hvor et nyfødt barn med morens samtykke er blevet anbragt uden for hjemmet på grund af morens vanskelige psykiske og sociale situation. Moren modtager i en periode behandling og begærer herefter barnet hjemgivet. Der findes ikke at være grundlag for at fortsætte anbringelsen uden samtykke, men på den anden side antages det, at en øjeblikkelig hjemtagelse kan skade barnet. I hjemtagelsesperioden kan hjemgivelsen forberedes i samarbejde med moren.

#### Til § 42 b

Der gives med forslaget som noget nyt mulighed for, at børn og unge-udvalget i ganske særlige tilfælde kan beslutte, at et barn eller en ung kan være anbragt uden samtykke, selv om betingelserne i lovens § 42 om anbringelse uden samtykke ikke er opfyldt. Det kan ske, hvis barnet eller den unge efter længere tids anbringelse uden for hjemmet har fået en sådan tilknytning til anbringelsesstedet, at det efter en samlet vurdering må antages, at flytningen kan skade barnets eller den unges sundhed eller udvikling.

§ 42 b kan finde anvendelse, hvad enten barnets eller den unges anbringelse uden for hjemmet oprindeligt er sket som en frivillig anbringelse eller en tvangsanbringelse efter lovens § 42, men § 42 b omfatter kun situationer, hvor betingelserne i § 42 for anbringelse uden samtykke ikke er opfyldt. Hvis grundlaget for en anbringelse uden samtykke efter § 42 er til stede, skal denne bestemmelse anvendes.

Formålet med § 42 b er at beskytte barnet eller den unge i situationer, hvor barnet eller den unge har været anbragt uden for hjemmet i lang tid i det samme anbringelsessted, og efterhånden har fået så nære relationer og tilknytning til anbringelsesstedet, at en hjemgivelse til forældrene vil være til skade for barnets eller den unges sundhed eller udvikling. Ved længere tids anbringelse forstås en længere årrække, hvilket i almindelighed betyder, at bestemmelsen kun vil kunne finde anvendelse, hvis barnet eller den unge har været placeret i det samme anbringelsessted i en sammenhængende periode på 5-6 år.

De nære relationer og tilknytning til anbringelsesstedet vil være en kombination af barnets eller den unges relationer til såvel personer i anbringelsesstedet som personer i barnets eller den unges nære anbringelsesmiljø og til anbringelsesstedet og dets omgivelser. Det er alene barnets eller den unges nære relationer og behov, der skal lægges vægt på. Eventuelle behov, som personerne i anbringelsesstedet måtte have, kan ikke tillægges vægt i denne sammenhæng.

For unge, der er fyldt 15 år, kan § 42 b kun anvendes, hvis den unge erklærer sig enig i anbringelsen. Dette skal ses på baggrund af, at grundlaget for en anbringelse uden samtykke, jf. § 42, ikke er opfyldt, og at unge, der er fyldt 15 år, har selvstændig partsstatus i anbringelsessager. Da tvangsbestemmelserne i § 42 ikke er tilstede, og da den fortsatte anbringelse fortrinsvis vil hvile på den unges tilknytning til anbringelsesstedet, er det afgørende, at den unge selv ønsker anbringelsen opretholdt.

En afgørelse om fortsat anbringelse efter § 42 b ændrer ikke ved kommunens forpligtelse til at arbejde for, at barnet eller den unge kan blive genforenet med forældrene på et senere tidspunkt. Det er derfor særlig vigtigt, at der under en anbringelse på grundlag af § 42 b forsøges etableret et samarbejde med forældrene på en sådan måde, at barnet eller den unge og forældrene over tid og under hensyn til barnets modenhed og parathed kan opbygge og udvikle et kontaktforhold, der er bæredygtigt efter anbringelsen med henblik på en senere hjemgivelse. En eventuel senere hjemgivelse skal især i disse sager forberedes grundigt.

Det skønnes, at antallet af børn og unge, som omfattes af formålet med § 42 b, hvor en fortsat anbringelse kommer på tale, vil være meget begrænset.

De gældende regler om afgørelseskompetence, genbehandlingsfrist og klage i sager om anbringelse uden samtykke finder også anvendelse ved afgørelser efter § 42 b.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger.

Som et *eksempel* på bestemmelsens anvendelse kan nævnes følgende situation:

Et nu 6-årigt tvillingepar, der blev født meget for tidligt med svære abstinenssymptomer, blev ved udskrivning fra hospital anbragt i familiepleje med samtykke fra moren, der er stofmisbruger. Da moren et år senere ville hjemtage børnene, traf børn og unge-udvalget afgørelse om fortsat anbringelse uden samtykke, jf. § 42. I de efterfølgende år har moren kun meget sporadisk kontakt til børnene, som får opbygget et meget tæt forhold til plejeforældrene og anbringelsesmiljøet. Moren har nu været stoffri i et års tid og har i de sidste 3